

BISERIC

Onor. Bibl. Palatului Cultural

Arad

LA

REVISTĂ BISERICEASCĂ, ȘCOLARĂ, LITERARĂ ȘI ECONOMICĂ.

ABONAMENTUL:

Pe un an —————— 40 Lei.
Pe jumătate de an —————— 20 Lei.

Raport odată în săptămână:
DUMINECA.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Arad, Strada EMINESCU Nr. 35.
Telefon pentru oraș și județ Nr. 266.

Pastorală I. P. S. S. D-lui Arhiepiscop și
Mitropolit Dr. NICOLAE BĂLAN.

Nr. 2774 Pres.

Nicolae,

din îndurarea lui Dumnezeu arhiepiscop al arhidiecezei ort. române de Alba-Iulia și Sibiu și mitropolit al Românilor ortodocși din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramureș.

Iubitului cler și popor: Har și milă dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Isus Hristos.

„Rămânești întru dragostea mea”.
Ev. Ioan 15, 9.

Cuvântul acesta cu care mă apropiu de Voi — iubiților mei fili sufletești — la acest mare și luminat praznic, a sburat de pe buzele Mântuitorului nostru în seara aceea sfântă când a serbat paștile cele mai de pe urmă din vremea petrecerii sale pe pământ, împreună cu sfintii săi învățători și apostoli. În clipele acelea pline de amintiri scumpe fiecărei inimi creștinești, ale cinei cei de taină, Mântuitorul vedea împede cu duhul toate cele ce aveau să î se întâpte peste puțin . . . Iuda-Vânzătorul se strecoară afară, multimea strigă „Să se răstignească!” — culese sănt gata și pe Golgota se înfige crucea . . . Si când toate acestea, toate batjocurile și bătăile, toate suferințele și chinurile răstignirii și treceau pe dinaintea ochilor sufletului — ce le cere Mântuitorul apostolilor săi? Nu cere delă dânsii fapte mari de vitejie, nu le poruncește să se înarmeze și să stea gata de luptă, ca să-l apere cu piepturile lor. Nîmic din toate acestea. El știa mai dinainte cum se va lepăda de dânsul Petru de trei ori, cum ceialalți apostoli, cuprinși de frică, îl vor părăsi și se vor împrăștia în toate părțile. Între astfel de împrejurări, un singur lucru le cere Mântuitorul

iubiților săi învățători: „Rămânești întru dragostea mea! Ori cât de vijelioasă ar fi furtuna ce se va descărca peste ouțin, nu lăsați să vi se stingă din inimi focul iubirii voastre către mine, ci măntuindu-o din toate ispите și cercările vremii celei grele: *Rămânești întru dragostea mea!*”

Mie mi se pare, iubiților mei, ca și când Mântuitorul s-ar înfățișa și la aceste sfinte Paști ale noastre în mijlocul nostru, să cum săntem adunați la rugăciune, și întinzându-și mâinile spre binecuvântare ne zice și nouă: „Rămânești întru dragostea mea!”

Și noi am trecut prin vijelia unei crâncene furtuni și urmările ei păgubitoare se mai văd încă pretudineni. În multe familii apăsă inimile jalea pentru cei pierduți din mijlocul lor, lipsuri și griji și năcazuri de tot felul se țin lanț prin casele creștinilor, certe și neînțelegeri amare umplu cu zgomotul lor întreg cuprinsul țării și, ceeace-i mai rău decât toate acestea: patimi și păcate și fărădelegi au prins rădăcini și s-au întăpânit pe viața multora din fiili poporului nostru. În învălmășagul acesta zgomotos al vieții de după răsboiu, multe glasuri de chemare spre mai bine bat la urechi surde și rămân neascultate. Glasul orfanilor, glasul văduvelor și al invalidilor, glasul inimii și al milostivirii, ba uneori ni se pare că chiar și glasul minții celei luminate răsună în pusniu. Un singur glas însă, nu ne este îngăduit cu nici un preț să-l lăsăm nebăgat în seamă. E glasul care se desprinde dela masa cinei celei de taină, e glasul cu care se coboară și astăzi Hristos Domnul între noi zicându-ne: „Rămânești întru dragostea mea!”

Dragostea lui Hristos e cea mai strălucitoare vatră de lumină în istoria lumii. Ea este atât de luminoasă încât nici un întuneric nu o poate cuprinde. Prin patimile și prin

din evanghelie, par că mi şoptesc cu bunătatea privirilor Lui: „*Rămânefi întru dragostea mea!*“

Primişti, iubişilor mei fii sufleteşti, răsunetul acestui cuvânt în inimile Voastre! Hristos Mântuitorul nostru, trecut dela cina cea de taină prin groapa cea goală, Vi-l trimite astăzi ca o solie a Invierii. Faceţi-l să rodească în sufletele Voastre, în viaţa Voastră, întru faptele cele luminoase ale iubirii, cari singure au preţ netrecător. Iar când ochii Voştii se vor închide dinaintea frumuseţii trecătoare a acestei lumi, atunci Cel ce este *Invierea și Vieţea* să Vă poată primi în lăcaşurile Părintelui Său cu cuvintele: „Tu ai rămas întru dragostea mea! Slugă bună și credincioasă, intră întru bucuria Stăpânului Tău!“

După acestea, împărtăşindu-Vă binecuvântarea Noastră arhierească, ca aceste sfinte sărbători ale Invierii să le petreceţi în pace şi cu bucurie şi să le ajungeţi întru mulţi ani întru dragostea lui Hristos, am rămas

Sibiu, la sărbătorile Invierii Domnului din anul 1922
al Vostru al tuturor de tot binele voitor:

Nicolae Bălan,
arhiepiscop și mitropolit

Predică de ziua Invierii.

Cel ce crede, se va măntul, iar cel cenu crede se va osândi.
(Mc. XVI. 17.)

Iubişilor credincioşi!

Praznicul praznicelor, serbătoarea serbătorilor este astăzi — ziua, despre care zice sf. Cântare, că „*a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa*“; — Astăzi sufletul cu adevărat creștinesc se înălță în sferele superioare ale unei vieţi sufleteşti ideale, deslegate de mici patimi și griji lumeşti. Pentru sufletul credincios ziua de azi este cu totul alta decât toate celelalte zile, pentru misterul ei ne-pătruns, misterul tainic al creștinismului, iar sentimentul acestui mister ne face fericiti.

Însuşi Fiul lui Dumnezeu se jertfeşte pe Sine pentru cel mai superb ideal, care a existat vreodată, ca să ne încredeze pe noi de originea Drecască.

Acesta este misterul, taina zilei de azi, pe care noi oamenii nu o putem pătrunde cu intelectul, cu mintea, — dar suntem datori să o pătrundem, să o

înțelegem cu sentimentul, cu inima. Dar pentru ca să putem ajunge la pătrunderea acestei taine, avem trebuie de o puternică armă, care este *Credință*, și despre trebuie Credinței pentru toți oamenii din toate păturile sociale doresc să vă vorbesc astăzi.

Iubişilor credincioşi! Ce este credință? Credința este acea lucrare, prin care primim de adevărate învățărurile împărtăşite nouă prin Dumnezeu și trimişi Lui. Din aceasta definiție rezultă, că Credința este în primul rând o lucrare a inimii și numai în rândul al doilea a mintii, căci mintea primește numai ceeace inima dorește. Si dacă eu doresc să vă vorbesc astăzi despre Credință și dacă Credința este o lucrare a inimii, mă voi nizui, ca după modestele mele puteri să vă vorbesc un atât de multă minților, ce mai mult inimilor voastre, căci sunt de credință, că astfel îmi voi ajunge mai degrabă scopul, pe care îl urmăresc.

Iubişilor credincioşi! Vă rog să călătoriți fiecare din voi în viața lui înapoi cu un sir de ani, până la vîrstă copilariei de 8—10 ani și să vă aduceți aminte de Sfintele Sărbători ale Paștilor, pe care le-ați petrecut în acea vîrstă. Când părinții voștri mai nainte de zorile zilei vă trezit din pătușul vostru, vă dat hăiușe noui, hainele curate și luându-vă de mână vă dus la sf. Invieri. Si în încărirea luminilor de ceață a-ți văzut acolo fețele îmbujorate ale tinerilor și fețele brăzdate ale bătrânilor, pe care se rostogoleau lacrimi de bucurie. Si între sunetele clopotelor și a toacelor se înălțau spre cer lin și maiestos minunatele cântări ale Invierii. Iar după sf. Liturgie, — dela care poate numai muribunzi au lipsit — văți reîntors la casa părintească și făcând rugăciunea de masă, văți aşezat la prânz între părinții, moșii și frații voștri, și a-ți ciocnit ouăle roșii; și a-ți auzit pe bătrâni vorbind vorbe duioase, vorbe măngăitoare și preamăring pe Dumnezeu pentru darul Lui.

Aşa-i, iubişilor mei, că a-ți simțit atunci, că ziua mare a Invierii este cu totul altă, decât toate celelalte zile, până chiar și oamenii erau alții în acea zi, aerul pe care l-ați inspirat era altul, soarele mai strălucitor, cerul mai albastru, — o taină plutea în jurul vostru, pe care voi n-ați înțeles-o încă atunci și nici nu a-ți cântat să o înțelegeti, a-ți știut numai atât, că delă Dumnezeu vine, și ați fost fericiti.

Și acum să suspinăm adânc și să ne reîntoarcem înapoi la astăzi și faceți acum o comparație între ceeace a-ți simțit în ziua mare a Invierii, când a-ți fost copii și între ceeace simțiți astăzi.

Nu voiște să vorbesc acum acelora, cari și-au pierdut cu totuia credința, fiindcă nu voiu să-mi pierd vremea sămânând sămânța pe piatră și apoi acești rătăciți chiar și azi și-au aflat loc mai bun, unde să petreacă, decât sf. Biserică. — Dar vorbesc acelora mulți, cari nu și-au pierdut cu totul credința, dar aceasta credință să tocă, să stirbit mult pe calea lungă și anevoieasă, care este viața.

Pe aceștia li întreb acum: *Mai știi să simți și azi ceeace a-ți simțit când erați de 8—10 ani, mai știi să fiți, azi aşa fericiți cum erați atunci?* Și dacă îmi veți răspunde sincer, veți zice că: *Nu. Nu, pentru că în goana vieții ai păzit mai mult hainele pe care le-ai purtat și ai avut mai multă grije de acoperișul casei tale, decât de cea mai mare avuție, pe care ai avut-o, de Credință.* *Nu mai știi să fiți fericiți, pentru că nu mai ai acea Credință curată, neclintită, aceia Credință de copil, dar sfântă, care te-a făcut fericit.*

Pentru voi am făcut această asemănare, ca să înțelegeți că ce ați pierdut atunci, când ați pierdut din credință voastră și să vă opriți în cale și să căutați cu deadinsul iarăși acea *Credință curată, acea Credință întreagă, neclintită și sfântă, care vă va face iarăși fericiți.*

„Crede și Credința ta te va măntui“.

Și ca să înțelegeți și mai bine, ce comoară neprețuită este Credință, voi face încă o mică comparație, punând alături trei oameni: pe bogatul, care nu mai are credință, — pe filozoful, care crede că nu mai are nevoie de credință, și pe săracul, care nici carte nu știe, dar care poartă în inima lui Credință. — Și ce credeți, care din acești trei este mai fericit? Poate bogatul, căruia banul îl este dumnezeu? Nu! Pentru că cu cât are mai mult, cu atât râvnește la mai mult, și apoi dacă nu are credință în inima lui, nu are nici o măngăerește șufletească, și mai la urmă știe, că dacă va muri, și pe el tot între patru scânduri îl vor coborî în pământ. Atunci poate filozoful, care a înghițit atâtă știință, încât crede, că nu mai are lipsă de credință? Nu, iubișilor mei, nici acesta nu e fericit, căci oricâtă știință va avea el, dar tainele (Welträtsel), pe cari Dumnezeu le-a ascuns dinaintea noastră, nu le va pătrunde niciodată. Și apoi dacă nu-și clădește știința lui pe fundamentele adevarat, care este credință, toată munca lui este deșartă. Zidește pe nisip o casă și când a terminat-o și se delectează în frumusețea ei, atunci încep să crape păreții, când aici, când dincolo, iar el toată viața tot îl petește și îl reparează, dar la urmă casa tot se va surpa, pentru că nu a fost vina în păreți, ci în fundament.

Atunci, iubișilor mei, ne mai rămâne săracul, neștiitor de carte, dar care are Credință în inima lui. Da, iubișilor mei, vi-o spun fără înconjur și fără șovâială, că acesta este mai fericit, decât bogatul și filozoful necredincioși, pentru că el are în inima lui o comoară mai scumpă decât banii bogatului necredincios și decât știința filozofului trufaș: *Credința, „care nu se va lăda de el“*, care îl măngăie în toate necazurile vieții și despre care știe, că este singura avuție, pe care o va duce cu el în cealaltă viață.

Iată rostul sentinței sft. Ev. Marcu: „*Cel ce crede, se va măntui, iar cel ce nu crede, se va osândi.*“ (XVI. 16).

Atât, pentru folosul Credinței, în ce privește ferirea și măntuirea noastră. Dar Sf. Ap. Iacob ne învață, că „*Credința fără fapte moartă este*“. Să vedem acum folosul Credinței, ca *îndreptător al faptelor noastre*.

Și aici mi s-ar putea obiecționa din partea unora, că seamănă cu filosoful trufaș, că „noi am învățat mult în viață noastră, avem știință multă, avem simțul moralei și al eticei și deci știm să facem binele, chiar neavând Credință“. Acestora le strig eu: *Nu e adevărat!* Căci faptele tale sunt ca planta, care nu are rădăcină și până mintea îți va dicta așa, vei face binele, dar când valurile vieții te vor sgudui și vor periclită miciile tale interese, atunci nu vei mai ști să procedezi așa, ea și acela, a cărui fapte izvoresc din adâncul inimii, din *Credință!* Tu te asemeni cu gardul slab, care este proptit numai dintr-o parte și când va bate vântul mai tare din partea unde este propta, cade pe cealaltă parte.

Ki apoi școala îninții și școala sufletului sunt două lucruri cu totul diferențiate unul de altul. De la abecedar și până la diplomă ai făcut mereu tot școala intelectului, iar din școala sufletului aproape nimic. Sufletul are numai o școală: religia, și numai o singură carte învățările creștinismului.¹⁾ Iată pentru ce are lipsă nu numai țărionul și muncitorul, ci și intelectualul de Credință și de Religie.

Și dacă necredinciosul filosof trufaș, se provoacă la rezultatele pozitive ale științei lui și eu îl voi pu ne înaintea ochilor rezultatele pozitive ale Credinței creștine :

Poezia sufletului, credința, libertatea owestitatea și devotamentul apar în lume prin religia creștină, prin învățările fondatorului ei: Isus Christos. El dă lumii teologia iubirii, religia familiei, a fraternității și a unirii. Dumnezeul creștinismului nu mai este despota, care condamnă și omoare când îl place, ci este Dumnezeul iubirii : *Tutăl nostru.*²⁾

Asculți un sir de mărgăritare din învățările creștinismului: „*Iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuți.*“ (Mt. XXII. 39). *Nu judecați, ca să nu fiți judecați*“ (Mat. VII. 1.) *Erlați și vă vor erăt.*“ (Lc. VI. 37). „*Fii milostiv și îndurotori, precum e și Tatăl vostru cel cereșc.*“ (Lc. VI. 30). „*A da este mai dulce decât a primi.*“ (Fapta XX. 35)

Iată rezultatele pozitive ale credinței creștine și arătați-mi mie în toate științele lumii concepții mai sublimi decât aceste ale creștinismului!

Niciodată Credința și Religia nu va putea fi înlocuită prin știință și aceasta au recunoscut-o cei mai mari învățăți ai lumii. Dintre cari mulți decenii de arăndul, au negat existența lui Dumnezeu și în urmă recunoscând enormă greșală, și-au retras învățărurile greșite. Linné, cel mai mare botanic al lumii, în-

¹⁾ Karl May: Am Jenseits. — ²⁾ Ernest Renan: Vie de Jésus.

văță că suprema lege a naturii, este: Dumnezeu; iar Newton, cel mai mare fizician al lumii, ori de câteori rostea numele lui Dumnezeu, își descopere capul.

Cu acestea, lubișilor credincioși, mi-am terminat șeful deficit pentru ziua de azi. Când am ales Credința ca subiectul cuvântării mele, mi-am dat bine seama de greutatea, de a trata acest subiect în cadrele unei singure predici, atât pentru intelectuali, cât și pentru neintelectuali. Dar am pus multă încredere în ajutorul ce mi-l va dă elevația sufletească, de care este cuprins astăzi tot sufletul creștinesc, și m'Am rugat bunului Dumnezeu, să întărească modestele mele puteri, ca să pot pătrunde cu cuvintele mele în inimile tuturor. Nu luăți ca măstrare cuvintele mele, ci le considerați ca niște cuvinte calde, izvorite din inima unui păstor îngrijorat de turma sa, care are înaintea ochilor săi cuvintele Evanghelistului: „*Si alte oi am, cari nu sunt din stauul acesta și pe aceasta mi se cade a le aduce, și glasul meu vor auzi, și va fi o turmă și un păstor*“ (Ioan X. 16).

Deschideți dar largi porțile inimelor voastre pentru primirea Credinței mântuitoare și fericitoare și când vă întimpinați unul pe altul cu dragoste nefățărită, nu roștiți numai cu buzele, ci simțiți și cu inimile voastre măreața salutare creștinească:

Hristos a înviat!

Arad, Învieea, 1922.

Eugeniu Crăciun,
paroh.

Cea din urmă săptămână a lui Isus

Dacă întreaga viață a lui Isus e îmbrăcată într'un istoric, ce pare a legătă, săptămâna din urmă a lui ne-o descriu atât sinoptică — cei patru evangeliști —, cât și istoricul în mod fidel. Aceasta săptămână numită „săptămâna mare“ și „săptămâna patimilor“ își poate purta cu deplină mândrie numele, căci fiecare clipă, e clipă solemoă și a însemnat mai mult decât veacuri întregi în istoria omenirei.

Ziua de 8 Nisan (28 Martie) e ziua primă a acestei săptămâni, o petrecere Isus în Betania. Satul Betania era așezat la o mică depărtare de Ierusalim și avu fericirea să mai producă încă odată pe față lăpinoasă și senină a lui Isus, râu zimbet de mulțumire sufletească. La casa ospitalieră a lui Lazar, unde Isus nu de multeori își petrecuse clipe de liniste, după discuțiile cu Fariseii — să dă în ziua de 8 Nisan o masă în onoarea lui Isus — se poate zice o masă de despărțire. La masă serveau două surori a lui Lazar, Marta și Maria. Maria pentru a dă în aer un aer de săraștoare, intră cu un vas cu parfumuri — mîrd de mare pre, pe care îl turnă peste picioarele lui Isus. Ue exces de iubire a împins apoi ca cu lungul său păr să steargă picioarele lui Isus. Casa se

umplu de miros de miresme spre bucuria obștească. Sentimentele de bucurie sporeau, însă nici sentimentul urei și invidiei nu ieșe departe și ieși cu vehemență din sufletul rău a lui Iuda din Kereot, uceniciul lui Isus. Acesta avu puțină precauție de a jigni serbarea prin cuvintele „Mai bine s-ar fi vândut acest parfum, iară canii să se fi dat săracilor“. Isus cunoșteând felul de gândire a lui Iuda, plin de mâhnire și replică: pe săraci pururea îi veți avea cu voi — pe mine însă nu mă veți avea pururea. În aceste vorbe Isus amestecă și amarul zilelor, ce aveau să vie.

Soarele zile de Duminecă 9 Nisan, lucește mai viu ca altă dată. Galileia, țara înfloritoare, țara răcoroasă, țara zimbitoare, adevărată țară a „cântării cântărilor“, țara în unde în luna lui Martie și Aprilie, câmpia este un covor de flori, cu culori de o frumuseță fără seamă; Valea Chedronului, Muntele Maslinelor, Grădina Getsimani, lacul Genezaretului, frumoasele locuri unde „fiul Mariei“ își toarse tirul tinerețelor formându-și o înaltă noțiune a dumnezeirii, aceste ținuturi Isus le privește cu duioșie și le părăsește tururat sufletește... Cucerirea Ierusalimului, care trebuia să se întâmple, îi întărli sufletul turburat, deci în ziua de 9 Nisan intră în Ierusalim. Cățiva adenți din Galileia îl însoțiră și aici. Îi pregătă un mic triumf. Îi aduseră o măgarită urmată potrivit obiceiului de mânzul ei. Galileenii așternură cele mai frumoase haine ale lor pe spinarea acestui sărmă domitor. Alții își așterneau sâinele pe cale și presărau flori și ramuri verzi. Multimea cu fol de finic în mână strigă „Hosana! fiul lui David!..

Acest triumf nu corespundește așteptărilor poporului ales. Poporul ales, poporul izraelit, era de veacuri frâmantat de un vis mare. Visau restabilirea casei lui David, biruința teocrației și cultul lui Iehova peste toată lumea. Visau o lege, o limbă o cărmuire, care să fie evrească. Poezia religioasă a Psalmilor, profetiile lui Isaia și Daniil, cu frumoasele lor visuri de viitor fericit, deșteptără în sufletul poporului izraelit iluziunea, că poporul izraelit este poporul ales singular în drept de a plină voia lui Iehova. Legea și Proprocii sunt singura cale prin care omenirea se poate mândri. Toată lumea care nu știe „legea“ e o plebee blâstămată. „Legea“ cuprindează toată învățătura și cultura Evreilor. Litera legii trebuia studiată ziua și noaptea, iar celealte filozofii, când nu e nici ziua nici noapte. Poporul Evreu aștepta deci pe Mesia altcum, decum apără el în Ierusalim; aștepta pe acel Mesia, rege pământesc, care în curda tuturor să ocrotească pe poporul ales. Adevărată patrie a acestor visi de mărire egoistă era Ierusalimul... Iată deci zidul de împatrivire, de care se izbiră blândelete învățături de însgă lacul Genezaretului. Intrarea lui Isus în Ierusalim avu urmări decisive pentru soartea lui. Frumoasele lui predici din Galilea primește cu evlavie de blândul și blajinul popor de pescari, în Ierusalim cădeau pe peatră. Pedanteria fariseilor îi strătoră dul-

Emolumentele împreună cu acest post sunt următoarele:

1. Locuință liberă și modernă în nouă edificiu al școalei, cu toate cele de lipsă, precum și cu grădina prescrisă de lege.

2. Salar fundamental dela parohie plătit 750 Lei, plătit anticipative lunar ori trei lunare.

3. Pentru conferință 50 Lei, iar pentru scripturistică 20 Lei.

4. Stolele cantorale dela morți și anume: înmormântare simplă 10 Lei, iar înmormântare mare, când mortul e dus la biserică 20 Lei.

Se notifică însă, că învățătorii la înmormântare vor participa alternative, întrucât nu vor fi poftiți amândoi deodată.

Ridicarea salarului la suma prescrisă de lege fostului învățător Traian Popi guvernul ţărilor o a fost asigurat.

Dela alegăndul învățător se recere ca pe lângă îndeplinirea agendelor învățătorescii să conduceă o strană în sf. biserică, să participe la toate serviciile Dumnezeesci și să conducă și elevii la aceastea. Nu aitcum să-i instrueze în răspunsurile liturgice și întrucât alegăndul învățător va fi împărțit la clasele superioare la tot cazul trebuie să se nizuiască să-i instrueze să cânte pe două ori mai multe voci, după cum a fost uzul în trecut, iar pe cel mai mari și pricopuți să-i instrueze în cântarea glasurilor.

Alegăndul învățător dacă va fi în stare să reacțiveze și să conducă corul bărbătesc, cătă vreme va îndeplini acest lucru, va beneficia separat din cassa culturală sumă de 600 Lei anual.

De încălzirea și văruirea salei de învățământ, precum și de văruirea locuinței învățătorescii pe din afară se va îngriji comuna bisericăescă ca susținătoare de școală, rămânând ca alegăndul învățător singur să se îngrijască de văruirea și curățirea locuinței sale pe din lăuntru.

Doritorii de a ocupa acest post, sunt poftiți să-și prezinte recursele lor ajustate cu toate documentele recerute, Prea Onoratului Oficiu protopopesc rom. ort. din Banat-Comloș și adresate Comitetului parohial din Checia-română, îndatorindu-se totodată recurenții de a se prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare în sf. biserică din Checia-română, pentru a-și arăta destăriitatea în cântare și tipic și pentru a se face cunoșcuți poporului, în terminul concursual.

Dat înședința Comitetului parohial din Checia-română ținută la 19 Decembrie 1921 — 1 Ianuarie 1922.

Comiteul parohial.

Inconțelegere cu mine: Dr. Ștefan Cioroianu, protopop.

Beneficiul constă din: 1. Una sesiune parohială. 2. Birul legal. 3. Stolele legale și 4. Întregirea dotației preoțești dela stat.

Alesul preot este obligat: a-și plăti toate dările după beneficiul său, și a catehiza fără onorar special dela parohie, la școalele din comună, unde va fi ordonat de superioritatea sa.

Parohia e de clasa primă. Dela recurenții se cere calificăția normată în concluzul Nr. 84/1910 al Sinodului episcopal.

Reflectanții din alte dieceze, normați cu învoiearea Ven. Consistor diecezan pot concura.

Concurenții după ce vor dovedi protopopului concernent îndreptățirea și calificăținea cerută, și pe lângă observarea strictă a dispozițiunilor din §. 33 din Regl. par. se pot însăși în sf. biserică din Socodor spre a cântă, oficiă și a cuvânta precum și spre a face cunoștință alegătorilor.

Rugările de concurs ajustate cu documentele necesare și cu atestat de serviciu de până acum, se vor înainta în terminul concursual protopopului ort. român din Chișineu (jud. Arad).

Comitetul parohial din Socodor. Înconțelegere cu protopopul Dr. Dimitrie Barbu.

—□— 3-3

Pe baza rezoluției Ven. Cons. diecezan din Arad de sub Nr. 66/1922, prin aceasta se scrie concurs din oficiu pentru îndeplinirea parohiei de clasa I. din Ternova. Protopresbiteratul Siriei cu termen de alegere de 30 de zile dela prima publicare în organul of. Biserica și Școala, care a devenit vacanță prin decedarea parohului I. Popa, pe lângă următoarele emoluminte:

1. Una sesiune de pământ în estenziunea ei de astăzi.
2. Birul și stolele legale.
3. Eventuala întregire dela Stat care comuna bisericăescă nu o garantează.

Alesul va suporta toată dările după venitul parohial, va îndeplini conștientios toate funcțiile în parohia sa și va catechiza la școalele cari i-se vor designa acum și în viitor, va predica totdeauna în rândul său. Parohia fiind de cl. I. dela reflectanți se pretinde calificăținea prescrisă în concluzul Sf. Nr. 84/1910. Reflectanții din alta dieceză au se producă act despre consensul P. S. Sale a D-lui Episcop diecezan. Recursele ajustate regulamentar, sunt asemena înainta în terminul concursual P. O. oficiu ppesc. ort. rom. al Siriei, cu strictă observare a §-lui 33, din Reg., având a-se prezenta în cutare Duminică ori sărbătoare în sf. biserică din Ternova spre a se recomanda poporului.

Siria la 30 Martie (12 Aprilie) 1922.

Mihail Lucuța, m. p.
Protopb. rom. ort. al Siriei.

Redactor-responsabil: SIMION STANĂ asesor consistorial
Cenzurat: V. DÂRLEA.